

ZALAI KÖZLÖNY

előbb: „ZALA-SOMOGYI KÖZLÖNY.”

Előfizetési ár:
 egész évre 8 frt.
 fél évre 4 „
 negyed évre 2 „
 Egy szám 10 kr.

Hirdetések
 6 hasábos petitosorban
 7. másodsor 6 s minden
 további sorért 5 kr.
NYILTÉRŐEN
 soronként 10 kr-ért vé-
 tetnek fel.
 Kiosztási illeték minden
 egyes hirdetésért külön
 30 kr. ártandó.

A lap szellemi részét
 illető költségek a
 szerkesztőhöz.
 anyagi részét illető
 költségek pedig a
 kiadóhoz bérmentve
 intérendők:
NAGY-KANIZSA
Wasslosbáz.
 Bérmentelen levelek
 csak ismert munkatár-
 saktól fogadhatnak el.
 Kéziratok vissza nem
 küldetnek.

N.-Kanizsaváros helyhatóságának nemkülönböztetve a „n.-kanizsai kereskedelmi s iparbank”, „n.-kanizsai takarékpénztár”, a „zalamegyeyi Általános tanítótestület”, a „n.-kanizsai kiadónyelő egyesület”, a „soproni kereskedelmi s iparkamara n.-kanizsai külvárosi bizottsága” s több megyei és városi egyesület hivatalos értesítője.

Hetenként kétszer, vasárnap- s csütörtökön megjelenő vegyes tartalmu lap.

Felhívás előfizetésre.

Évnyegyedes előfizetőinket az új évnyegyed kezdetén felkérjük, hogy előfizetéseiket minél előbb megújítani sziveskedjenek, nehogy a szétkülésben hiány merüljön fel.

A beküldés legcélszerűbben 5 kros posta utalványra eszközölhető.

A lap ára október—decemberre 2 forint.

Tisztelettel

KIADÓ HIVATAL.

Barangolás Somogyban.

(Vége.)

Ha tekintetbe vesszük, hogy e gyár telepen mintegy hatvan gyermek nőne fel minden oktatás nélkül, ha nem akadt volna egy derék tisztartó, ki a tanítóna klegálabb azon egy szobát, melyben lakik és tanít kieszközölt, ha nem szerelte volna fel a kis muza természet taneszközökkel, ha nem buzditána alattas népet az iskolázásra, ha nem ügyelne maga, hogy a munkás meg- szolgált pénzéből félre tegye azt, mi a tanítónak jár belőle — mondom ha nincs e tanügyet pártoló férfiú, ki neve hangoztatását csak tettiben engedi olvasni; ugy nem ér Lukafáig a tanfelügyelet szorgo- zása, nincs oktatás Lukafán!

Mindezzel nincs elégetve az ügynek, a törekvés hajótörést szenvedhet ha kénsí fog a segély. Ohajtható volna e szerint, ha a tanfelügyelőség közebe jöttével oda lehetne birni a telep tulajdonost, hogy oly helyen -- miről nem megvetendő évi jövedelmet huz,

ne sajnáljon a munkás osztály gyermekei oktatásának előmozdítására iskolát építeni, a tanítónak lakást ehhez legalább kert és föld engedményével a tanúnyekre és ez által közvetve a haza oltárára aldozni abból, niből a jó Isten oly bőven megáldotta.

Amint tudom a bérlők fa illetékekkel szivesen fogának évenként segédkezni. Fölös- leges fölemlíteni, hogy oly telepeken, pusztán stb. — hol mintegy harmincz gyermek mozog és él, a kötelesség szent szava kiált fel: ennyi gyermeket oktatás nélkül fel- nőni engedni nem szabad!

A közellevő falvak távolabb levén an- nál, hogy oda lehetne őket küldeni, miért az iskola fel állítás itt jogosan követelhető. Azon erős hitben távozzunk e helyről, mi- szerint ott — hol alkalmuk volt egyet mást az ipar terén szemlélhetni, alkalmuk leend még nagybecsű Biedermann moszói nagybirtokos család nevét fennen hirdető muza templomot fel épülve láthatni, hol időről-időre fogja a nemzet napzámosa aggodalom nélkül az ifju munkás sarjadé- kot a dicső alapító neve tiszteletére tanítani!

Távozva innen nem hagyhatom emli- tés nélkül, iskoláról szólván, Almamellék- nek való csinos népiskola épületet, mely ha jól értesültem állam segélyllyel épült, — a kormány által kiadott terv szerint valóban a község fő díszét képezi. Tova haladásunk- ban mig a moszói rendezett urodoml gyönyörködött, addig fajó emléket kelt bennünk Szigetvár közelében levő ugyne- vezett: „török halom” látása különösen ma, midőn arra lehet gondolnunk, hogy legközelben tán Boszniában utaztunkban magyar halmot fognak mutatni a vándor-

nak mondván: itt magyar és bosnyák fek- szik e gödrökben, elcsőkkel jelyvénye e halom!

Méla gondolatim közepette bent va- gyunk a mocsár fedtte helyen, ott vagyunk, hol mocsár volt a véd bástya, ott hol ma város terül el Sziget-vára előtt, Szigetvárott. Az idő nem kedvez, szakad az eső! Ha itt vagyok gondolám, mit törődjem a cseppek- ben alá hulló vízzel ott, hol Zrinyi Miklós, a hős, nem törődött 1566-ban sept. 8-án a golyó záporral, bátran rohant ki Szulej- man hadának — ily helyen nem juthatott eszembe a kémélet, be törtettem a várba!

Jobban mondvá be mentem csak és nem törtettem, sem törtem, mert hiszen nem levén török előttem, de most már más előtt síncs zárva, nem csörög bent a vité- zek kardja, nem áll készen a halál hangot dörgő tarackja Zrinyinek — békésen üze- tik itt az ipar. — Szinte előttem lebegett, a vár bensejében járkálásomkor, a magasba nyuló fő erősség lángra, Szulejman halotti szövetőnké, előttem Zrinyinek az udvaron- égő vagyonát emésztő tüze — meg meg állva a vas lemezzel bevont kapunál, melyet maga nyitattatott ki a hős, hogy halni men- jen dicső halált Jurancsics Miklós zászló- tartóval és vitéz fennarad hadával! Még inkább élénkíti képzeletem, midőn a város templom boltozatán levő freskót nézve Zri- nyit törököktől körül véve magasztos alak- jában láthatám.

Ma már midőn el mult 1878. sept. 7-ike, ott áll a kegyelet pompás emléke — Sz i g e t v á r o t t az Ilona-tér átellenében Zrinyit tüntető szobor — az orozslány, melynek sajnálom én csak helyét láthatám — ott áll, bátorságra figyelmezteti, ki-

rála iránt hősi elszántságra buzdítja a magyart, de egyszersmind tiszteletet hirdet miudazokra, kik eme hazafias eszme meg- valósításához bár miként hozzá járulni készek voltak!

Barangolás czímet adtam uti leírá- somnak meg is akarok ennek felelni, amennyi- ben barangolásnál nem követeltetik az ut rendszeres egymásutánja, e szerint én is el hagyva hogyan és miként indultam Sziget- várról, csak azt említem meg, hogy ismét kegyesrendűek birtokán Taszáron érem- magam, hol rokoni utasítás folytán szerem- esém van Talabér György Zalamegyé szü- lötte — Taszár község majd fél százados plébános az egyházi irodalom terén fran- czia magyar fordításairól ismeretes veterán lelkészszel — a szives házigazdával meg- ismerkedni.

Itt értesültem, hogy a templomban levő oltár rész még Zrinyi M. szigetvári vár kápolnájából került e helyre; nem hagy- hatom említes nélkül ugyan itt látott csil- lárt, faból, melynek négyezerből álló golyó- ját N. Csik Alajos segéd lelkész készítette, ki különben ügyes kézi ipar készítőnyelő, mint ezer mű mester az egész vidéken kedvelt hírbén áll. — Megtekintve Taszá- ron lehetőleg amit lehetett; bucsut véve a köztisztviselben levő plébánosról saját ke- lemletlenségünkre nem fogadván el az őszinte magyar érzelmeiből származott marasztalást, — ennek következtében aug. 25-én a felhőszakadáshoz hasonló eső által lepettük meg; ez villámlás és dörgéssel fenyegetőzött fejünk felett épen a somo- dori erdőben, hol ki kellett állani akarva nem akarva a reánk özönképen áramló zuhanyt! Velünk volt jó néni, csak ro-

TÁRCZA.

Sokáig várjak...

Sokáig várjak még a boldogságra,
 Melyért sovárgok érek óta már?
 Arcsom rózsája lassanként elbervad,
 Mint fosztott domb, ha az idő lejár.
 Reményemet, mely dusszad hajóként
 Haladt az élet tengerein tova.
 Mint tar mezőt pusztára lekopasztja
 A gyors idők örömtelen sora.

Nem érd-mlem meg tán a boldogságot
 Amiért úgy kénsí évről év után?
 Avagy tán nem jót még az ideje el
 S megőrt kedélyre ősz hajakra vár?
 Oh hiszen lelkem régtől rég megdusult
 S a szenvedésből volt rézsem elég,
 Örömtelen futott el ifjuságom
 S mit szenvedék, még most sem volt elég!

Jól van, még várak... várak türelmel
 Meglátandó, hogy less-e vége majd,
 Less-e szívemnek egykor boldogsága
 Melyért epvede, régtől-rég sóhaját
 Addig csak várak, várak türellemel
 S dalolok míg a bur e nem szakad,
 Dalolok busan... hogyha cséhszó értem
 Dalolni fogok majd vigabbaikat...

V. SÁRFFY IGNÁCZ.

A játék és hajlam.

Írta: Ságk József.

Nem szándékom holmi nevelészetű szabá- lyok megírása vagy azoknak magyarázása által tudományos irányu értekezést tar- tani, valamint azt sem, hogy soraim egé- szen mellőzve a tudomány s nevelészetű sa- bályokat, csak fűző-fűzős kapkodott dolgokat

tárgyaljanak: hanem röviden dióhéjba szorítva óhajtom adni mind azt, mi a gyermek játéka- ból tanulhatunk a hajlamra vonatkozólag, mely későbbi gyermek éveink kibontakozása után fontos szerepet játszik a pálya választás vélegleges elhatározásakor.

A játék az, mely nem ritkán ten- dentationális irányt kölcsönöz nemcsak azon idő- tartamra, melyben azt a gyermek végzi, hanem a jövő titkát is legtöbbször oly határozott szin- vonalakkal felütnetve hordozza magán, miszerint ennek meg, vagy meg nem érteséssel egy jövő élet függ, különben a felnőteknél is, a mig csak azívében meg van valami a gyermek- ből, addig, ha még olyan komoly kötelességek nehezülnek is rá, mégis örömtől találja a já- tekban, a női sziv pedig késő vénségig megtart valamit ebből a tündérszép világból, éppen ebben állván a női sziv búbjaja, gyermetség, a mely tettein és gondolatain ölmülks ez külön- bözlettel meg és teszi őt a férfi örömevé és a csal- lád napvilágává! Hogy tud a nő egy-egy kézi munkába elmélyedni! a férfi előtt, a kire néve csak az a munka a mi erőt igényel, ez szinte megfoghatatlannak tetszik, holott ez igen ter- mészetes valami.

A szép, a mi az öltékekkel kifejeződik, gyönyörködötti, félig munka félig játék, az ilyen foglalkozás, tudja magát úgy elfelej- teni mellette.

Vagy ha az öltézködést tekintjük, nem mindig piperekedés az, a miért a nő annyí érdekelő áll a tükör előtt, mert derék jó nő is szivesen teszi, ha teheti; hanem teszi azért, mert szívének, szemének jól esik a szép. Félig izlés, félig játék. Csak hogy efféle játék néha sokba kerül és a legkritikább esetben van belőle

valami haszon — ha csak nem a divatárusnak. Azon felül könnyen túlságra is fajulhat, s akkor aután ha játék, semmi esetre nem vig- játék.

Hogy tud a jó nő — fiatal, öreg egyfor- mán — órákig elmulatgatni a kis gyermekkel! Karján ringatja, sétálgat vele fel-alá a szobában, dalolgat neki, elbeszélget vele, és milyen öröm az, mikor a kis bimbó reá mereszti azokat a nagy okos szemeket! Persze hogy érti! Minden szavát megértette és hát meg ha elmoso- lyogja magát a kis élet az csak aután az öröm!

S ha gondolok orunk a főntebbieken, nem o- önkénytelenül akadunk reá, hogy az ugy- szólván vérdében van a nőnek a már őstöne ak- kor ébredt fel benne a gyermekkel való bánás módja iránt, mikor ő maga is mint gyermek szeretett bákkal játszani, azokkal a legze- lidebben bábni, nekik szebbnél-szebb ruhácská- kat varrni stb. stb. Akkor a bábúzás merő gyer- mekjáték volt, de évek múltával az akkori já- ték a családi boldogságra mint igen-igen hasz- nos foglalkozás háramlott át a legtöbb esetben.

Mily gyönyörű, tavasz idején nézni, mint fejlődik a virág, mint képződik rügyből a le- vél, levélkéket közt a bimból! Milyen szemit mutató s milyen kicsinyre még akkor! de ha figyelemmel kísérjük életét, csakhamar észre vesszük mint no napról-napra s mint telik, ki- pattan s a gyönyörű kehely kitarja szépségét.

A gyermek fejlődését figyelemmel kiérni észerszerte nagyobb gyönyörűség, különösen mikor a kis lélek ébredés. Eleintén csak néz s nem lát, csak bálmul s nincs fogalma semmiről; az első mit észrevesz, illetőleg meg ismer: a kebel, mely táplálja, hanem az csak őstön, az

éhség vonza hozzá, aután, hogy tapad angyal- tiszta szemé a tápláló arczára, mint ismeri meg messziről; aután féldrágik el-elnézgeti egy- egy ujacsakját, tele csodalkozással, hogy ez micsoda; aután, hogy kezd rájönni, hogy ez az iczi piczi kis ujacsakokkal fogni is lehet; eleintén csak véletlenül akadnak valamibe s csukódnak be, de később már szándékosan asorítja azokat egyvá, akkor a gyermek már tud fogni, de nem tud még irányt adni kezes- kéjének, miért nem szokott sikerülni szándéka s ez őt igen-igen b-szintja s így fejlődik nála a harag és méreg, hacsak ez időben ügyes kör- nyezet megvónni nem képes.

Emellett a hangokra kezd figyelni. Elein- tén a legkisebb nesze összesen, majd meg- különbözteti a szelid hangokat, továbbá az anya és apa szavát, később egy-egy dal hallatára kezes- kéjével felcsattog vagy édesdeden elcsenderül mellette; majd — de ki tudná leírni azt a számtalan sok részletet az emberi lélek ébredésé- nek, hát még mikor az utánaig fejlődik; mint próbál egy-egy hangot eltalálni, és aután el- gagyogja szászor ezerszer és less belőle az első szó: „apa” — „anya”, — mit ugyan ki nem ve- szünk gagyogásából, de azért elhittetjük ma- gunkkal, hogy az volt a mit monddt; — vagy mikor ujjongva az édes anya karjain az elmenő apa után „táá-táá” stb. érthetetlen esavakat hallatja; mily öröm fogja el a szülőket ilyen- kor s mit éreznek, leírni oly egyéniséget ki- sérelje, ki azon érzélem leírására szavakat talál, én azonban megvallom, erre képes nem va- gyok. Vagy ki meréselné ecsetelni azon anyá- nak érzelmeit, ki midőn gyermekének dalol s ez hallgatja, a végre ő is próbál anyjával együt- tesen dalolni?

